

ح *ха*, произноси ся като българското *х* твърдо, на пр: حال *хал* [състояніе, положеніе], حرارت *харарет* (жажда), حمام *хамам* [баня], احق *ахмак* [слабоумень], حاجي *хаджи* [поклонникъ, хаджія].

خ *хж*, произноси ся съ повече диханіе на гърлото, равнoсилно е съ нашето *х* въ рѣчьтж: храбръ произнесено съ гърлото; примѣры. خوش *хоуш* [приятенъ], خير *хаир* [добрина], خبر *хабер* [новина], извѣстіе], اختار *ахатар* [ключъ], خفيف *хафиф* [легкъ], نخود *нахуд* [нахудъ], ياخود *яхуд* [или], и пр.

د *дал*, произноси ся като българското *д*, на пр: دال *дал*, [клонъ], دوه *деве* [камила], دعوت *даавет* призованіе, угощеніе], دامغه *дамга* [зѣлѣгъ или гюмрюшки печатъ] داملاه *дамла* [капка отъ едно нѣчто, припадѣкъ, апопликсія]; нѣ въ края на рѣчитѣ, слѣдъ една отъ забѣлѣженитѣ буквы при буква *ب* и въ други нѣкои случаи, произноси ся като *т*, на пр: كاغد *кяат* [хартія], گیتدی *гитти* (отиде), درلو *тюрлю* (видъ), ماده *мадде* (работа, членъ, причина).

ذ *звл*, чете ся като българското *з* твърдо, на пр: زوق *зевкъ* (веселба, удоволствіе), زمت *зіметъ* (дѣлжнoсть).